

ขยะมีพิษ จาก อุตสาหกรรม

รองศาสตราจารย์บัญญัติ สุขศรีงาม *

นับตั้งแต่ได้มีการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในขบวนการผลิตต่าง ๆ เมื่อประมาณ 20 กว่าปีมานี้ทำให้มีผลผลิตต่าง ๆ มากมาย ทำให้สามารถเพิ่มผลผลิตได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าเดิม ก่อให้เกิดความสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้นต่อวิถีการดำรงชีวิตเป็นอย่างมาก แต่การนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้นอกจากจะเป็นตัวเร่งประการหนึ่งของการใช้ทรัพยากรธรรมชาติให้หมดไปอย่างรวดเร็วแล้วยังก่อให้มีขยะหรือของเสียที่เป็นผลเหลือจากขบวนการผลิตอีกมากมายด้วยเช่นกัน ขยะเหล่านี้ถ้าอยู่ในรูปของสารอินทรีย์หรือวัสดุบางประเภทก็อาจนำกลับไปรีไซเคิลใหม่ได้ แต่ถ้าหากเป็นขยะมีพิษหรือขยะอันตรายก็มักจะไม่มีมีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการกำจัด เนื่องจากสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายจำนวนมาก จึงมักจะมีการนำขยะมีพิษไปทิ้งปะปนกับขยะจากอาคารบ้านเรือนหรือแอบทิ้งตามแหล่งต่าง ๆ รวมทั้งทิ้งในทะเลหรือในประเทศด้อยพัฒนาอีกด้วย

สำหรับในประเทศไทยนั้นในช่วงระยะเวลาไม่กี่ปีมานี้เรามักจะได้ยินข่าวเกี่ยวกับอันตรายจากอุตสาหกรรม

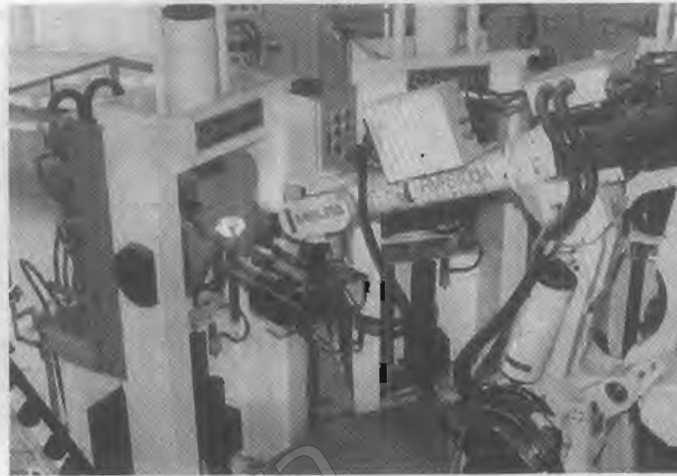
เพิ่มมากขึ้นทุกทีทั้งในรูปของการทำให้เกิดมลพิษกับสิ่งแวดล้อมโดยตรงหรือแม้กระทั่งการกระทำที่ขาดความรับผิดชอบด้วยการนำสารพิษที่ได้จากระบบการผลิตของอุตสาหกรรมไปทิ้งในแหล่งต่าง ๆ โดยมีได้ผ่านการกำจัดที่ถูกต้องวิจันมีผลที่อาจเกิดอันตรายได้ในระยะต่อมา สารพิษที่ได้จากอุตสาหกรรมมีด้วยกันหลายชนิด เช่น สารพิษจากอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมปิโตรเคมี อุตสาหกรรมยาฆ่าแมลงศัตรูพืชและสัตว์ อุตสาหกรรมผลิตสารเคมี โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ ฯลฯ โรงงานอุตสาหกรรมเหล่านี้มักไม่กำจัดสารพิษจากการดำเนินงานของตน เนื่องจากต้องใช้เทคโนโลยีระดับสูง จึงสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายจำนวนมาก ดังนั้นประเทศผู้ผลิตอุตสาหกรรมเหล่านี้จึงพยายามนำสารพิษไปทิ้งยังแหล่งต่าง ๆ เพื่อให้พ้นภาระรับผิดชอบ ดังเช่นได้มีเหตุการณ์เกิดขึ้นค่อนข้างรุนแรงมากในประเทศญี่ปุ่น โดยช่วงปีพ.ศ. 2533 ชาววันที่เมืองอิวากิซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของเกาะฮอนชูได้พบว่าบริเวณน้ำชาที่กำลังเขี้ยวขุ่นได้มีน้ำมันเครื่องที่ใช้แล้วปนเปื้อนอยู่มากมาย โดยน้ำมันเครื่อง

* ภาควิชาจุลชีววิทยา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ชลบุรี

เหล่านี้ปนเปื้อนมากับน้ำฝนนั่นเอง จากการสืบสวนของเจ้าหน้าที่ได้ทราบว่าบริษัทอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์แห่งหนึ่งในกรุงโตเกียว ได้จ้างเหมาให้บริษัทรับกำจัดกากอุตสาหกรรมนำน้ำมันเครื่องที่ใช้แล้วไปทิ้งที่เหมืองร้างแห่งหนึ่งในปริมาณมากถึง 45,000 บาร์เรล และน้ำมันเครื่องเหล่านี้ได้ปนเปื้อนออกมากับน้ำฝนและก่อให้เกิดความเสียหายจากน้ำท่วมอย่างมากมาย

เจ้าหน้าที่กระทรวงอุตสาหกรรมของญี่ปุ่นได้ประมาณว่าในแต่ละปีโรงงานอุตสาหกรรมทั่วประเทศปล่อยขยะออกมาไม่น้อยกว่า 375 ล้านตัน โดยขยะประมาณ 7.5 ล้านตันเกิดจากโรงงานอุตสาหกรรมในกรุงโตเกียวและในรอบ 5 ปีที่ผ่านมาโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ได้เพิ่มปริมาณขยะอย่างรวดเร็ว ประมาณว่ามีการเพิ่มมากถึงปีละ 6.3 ล้านตัน อย่างไรก็ตามทางกระทรวงอุตสาหกรรมของญี่ปุ่นและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก็ได้พยายามหาวิธีการควบคุมการกำจัดขยะจากอุตสาหกรรมให้ถูกต้องอยู่เสมอ และส่งโทษโรงงานอุตสาหกรรมที่ฝ่าฝืนอย่างรุนแรง ด้วยเหตุนี้จึงได้มีการจัดตั้งบริษัทรับกำจัดขยะอุตสาหกรรมเกิดขึ้นค่อนข้างมาก โดยบริษัทรับกำจัดขยะบางแห่งได้ใช้วิธีซื้อที่ดินราคาถูกในชนบทห่างไกลไว้เป็นจำนวนมาก เพื่อสำหรับทิ้งขยะจากโรงงานอุตสาหกรรมเนื่องจากประชาชนยังไม่ตื่นตัวกับอันตรายมากนัก แต่ในบางแห่งก็ถูกประชาชนต่อต้านจนไม่สามารถดำเนินการได้ หรือบริษัทบางแห่งก็ใช้วิธีการของผู้มีอิทธิพลเข้ามายุ่งจึงก่อให้เกิดความกระทบกระทั่งระหว่างประชาชนกับบริษัทรับกำจัดขยะจากโรงงานอุตสาหกรรมอยู่เสมอ ๆ ดังนั้นเพื่อการหลีกเลี่ยงปัญหาการต่อต้านของประชาชนบริษัทรับกำจัดขยะดังกล่าวจึงได้หาแหล่งใหม่ในการกำจัด อาจเป็นการนำมาทิ้งในทะเลหรือมหาสมุทร รวมทั้งนำไปทิ้งในประเทศด้อยพัฒนาต่าง ๆ ด้วย

แม้ว่าญี่ปุ่นจะได้ปรับปรุงพัฒนาประเทศเข้าสู่ระบบอุตสาหกรรมเพื่อสร้างความร่ำรวยให้กับประชาชน และประเทศชาติจนได้ชื่อว่าเป็นมหาอำนาจด้านเศรษฐกิจที่สำคัญของโลกไปแล้วก็ตาม แต่สิ่งหนึ่งที่ยังเป็นปัญหาสำคัญก็คือ ระบบอุตสาหกรรมได้ก่อให้เกิดอันตราย

ต่อชีวิตและสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างมาก มีประชาชนจำนวนมากไม่น้อยต้องได้รับอันตรายเหล่านี้ด้วยเหตุนี้เจ้าหน้าที่ญี่ปุ่นจึงไม่ค่อยเข้มงวดในการส่งขยะอุตสาหกรรมออกนอกประเทศเพราะมีเจตนาจะให้พ้นไปจากประเทศของตนอยู่แล้ว นอกจากนี้ญี่ปุ่นยังได้พยายามระบายนโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ไปสู่ประเทศด้อยพัฒนาในรูปของการเป็นบริษัทข้ามชาติหรือมาตามค่าเชิญชวนในรูปของการส่งเสริมการลงทุนโดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดปัญหามลพิษของสิ่งแวดล้อมได้ง่าย แต่เนื่องจากประเทศด้อยพัฒนามีกฎหมายควบคุมที่ล้าสมัยหรือไม่เหมาะสมต่อการดูแลด้านสิ่งแวดล้อม จึงเชื่อแน่ว่าในไม่ช้าประเทศด้อยพัฒนาเหล่านี้ก็จะได้รับอันตรายเช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นในประเทศต่าง ๆ มาแล้ว

สำหรับการนำขยะมีพิษหรือสารพิษจากอุตสาหกรรมไปทิ้งในประเทศด้อยพัฒนา รวมทั้งประเทศในกลุ่มอาเซียนด้วยนั้น ได้กระทำกันมาเป็นเวลานานแล้ว แต่ยังไม่มียุโรปได้ไวยุโรปเท่านั้นเอง มีรายงานว่ากากสารพิษที่นำมาทิ้งเหล่านี้มาจากประเทศต่าง ๆ รวม 24 ประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ แคนาดา เยอรมัน ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย ฯลฯ ประเทศเหล่านี้ได้ผลิตสารพิษมากถึงร้อยละ 98 ของสารพิษที่ผลิตได้ทั่วโลก และได้ขนส่งสารพิษเหล่านี้ทางเรือไปทิ้งให้กับประเทศด้อยพัฒนา โดยการปกปิดชื่อหรือชนิดของสารเคมีหรือใช้ชื่ออื่นเพื่อให้ดูว่าไม่เป็นอันตราย

ในปัจจุบันกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมนานาชาติหรือกรีนพีซซึ่งมีบทบาทในการรณรงค์ต่อต้านการทำลายสิ่งแวดล้อมในประเทศต่างๆ ทั่วโลก ได้จะพยายามสอดส่องดูแลการกระทำผิดในเรื่องของสิ่งแวดล้อมแล้วประกาศให้ทั่วโลกได้ทราบและเมื่อไม่นานมานี้ นายซีมอน ดีวีซา เจ้าหน้าที่กลุ่มกรีนพีซได้ให้ข้อมูลว่าประเทศต่างๆ ในทวีปเอเชียได้กลายเป็นแหล่งทิ้งสารพิษของประเทศอุตสาหกรรมต่างๆ ไปแล้ว โดยสารพิษเหล่านี้มาจากสหรัฐอเมริกา อังกฤษ แคนาดา เยอรมัน ออสเตรเลีย ญี่ปุ่นและอื่นๆ แต่เดิมนั้นประเทศเหล่านี้ได้มีการนำสารพิษไปทิ้งในประเทศแถบอเมริกากลางและลาตินอเมริกา แต่ถูกต่อต้านอย่างแข็งขันจึงได้หลบหนีมาทิ้งในแถบเอเชียแทน

จากข้อมูลของกลุ่มกรีนพีซพบว่าตั้งแต่พ.ศ. 2523 มีการส่งของเสียในรูปของสินค้าออกทางเคมิจากประเทศอุตสาหกรรมมากถึง 160 ล้านตันและในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2534-2536 ประเทศแคนาดา สหรัฐอเมริกา อังกฤษ เยอรมัน ออสเตรเลียและญี่ปุ่นได้ส่งสารพิษเป็นสินค้าออกมากกว่า 5,400,000 ตันไปสู่ประเทศต่างๆ ได้แก่ ไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย เกาหลีใต้ สิงคโปร์ ศรีลังกา ไต้หวัน บังกลาเทศ อินเดียฮ่องกง จีน เวียดนามและกัมพูชา โดยเฉพาะฟิลิปปินส์และอินโดนีเซียเป็นพื้นที่เป้าหมายของการทิ้งสารพิษมากที่สุด เนื่องจากไม่เปิดเผยว่าในเรื่องของการนำเข้าสินค้าหรือสารเคมีอันตรายเหล่านี้ สำหรับสารพิษที่มาจากสหรัฐอเมริกาส่วนมาก ได้แก่ เศษแบตเตอรี่อะลูมิเนียม แคดเมียม พลาสติก สารเคมีจากอุตสาหกรรมผลิตยาและกากกัมมันตรังสีโดยมีการประทับตราที่ภาษาบราซิลว่าเป็นสินค้าที่สามารถนำมารีไซเคิลใหม่ได้

ประเทศไทยก็เป็นแหล่งหนึ่งที่เป็นเป้าหมายในการนำขยะมีพิษมาทิ้ง สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติเคยรายงานไว้เมื่อปี พ.ศ. 2534 ว่ามีขยะมีพิษทั่วประเทศประมาณ 1.28 ล้านตัน แต่ข้อมูลของสถาบันวิจัยและพัฒนาประเทศไทยกล่าวว่ามีขยะมีพิษมากถึง 1.9 ล้านตัน และในอีก 10 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2544) จะมีขยะมีพิษมากถึง 5.9 ล้านตัน นี้ก็ปี พ.ศ.

2538 แล้ว เหลืออีก 6 ปีเท่านั้นไม่ว่ารัฐบาลได้มีการแก้ไขสถานการณ์เรื่องนี้ไปถึงไหนแล้ว ถ้าหากล่าช้าต่อไปจะทำให้ประเทศไทยกลายเป็นแหล่งรองรับขยะมีพิษจากต่างประเทศทีเดียว

จากการเปิดเผยของอธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรมทำให้ทราบว่า เมื่อประมาณกลางเดือนกุมภาพันธ์ 2537 มีข่าวว่าโรงงานอุตสาหกรรมแห่งหนึ่งที่จังหวัดระยองได้นำกากกากแรมเปื้อนสารกัมมันตรังสีที่ส่งมาจากสหรัฐอเมริกา โดยกากแรมเหล่านี้เป็นสารกัมมันตรังสีน้อยมากจนไม่อยู่ในระดับที่เป็นอันตราย แต่ประเด็นที่น่าสนใจคือมีหลักฐานยืนยันว่ากากแรมจำนวน 6,000 ปอนด์ที่ส่งมานั้น เป็นกากตะกอนที่อยู่ในบ่อกากของเสียของโรงงานแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกา และโรงงานเหล่านี้ต้องการเลิกกิจการ หน่วยงานควบคุมสิ่งแวดล้อมของสหรัฐอเมริกามีข้อกำหนดไว้ว่าถ้าโรงงานใดเลิกกิจการจะต้องชำระหรือลบล้างบ่อกากของเสีย โดยประมาณกันว่ามีกากของเสียทั้งหมด 13 ล้านกิโลกรัม ซึ่งถ้าต้องการกำจัดเองจะต้องเสียค่าใช้จ่ายหลายร้อยล้านดอลลาร์ ดังนั้นโรงงานแห่งนี้จึงขออนุมัติต่อหน่วยงานควบคุมสารนิวเคลียร์เพื่อขอส่งกากของเสียไปรีไซเคิลในประเทศไทย ทั้งนี้เพื่อจะได้ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการลบล้างบ่อกากของเสียสำหรับกากของเสียที่ส่งมาสู่ประเทศไทย เพื่อเป็นตัวอย่างการรีไซเคิลจะเป็นกากแรมที่อาจมีแร่ที่มีค่าหลงเหลือปะปนด้วย อย่างไรก็ตามนับเป็นความโชคดีของชาวไทยที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมได้ทราบเรื่องเสียก่อนและสั่งให้งดดำเนินการไปแล้ว ไมเช่นนั้นอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตและสิ่งแวดล้อมของประเทศเป็นอย่างมาก

จากข้อมูลของการทำเรือแห่งประเทศไทย ระบุว่านับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2528 มีการนำเข้าสารเคมีอันตรายมากกว่า 50,000 ตัน และในปี พ.ศ. 2533 เพิ่มจำนวนเป็น 100,000 ตัน และจนถึงปี พ.ศ. 2538 ไม่ทราบว่ามีจำนวนมากเป็นเท่าใด สารเคมีเหล่านี้ได้นำมาใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ แล้วเคยมีการตรวจสอบหรือไม่ว่าขยะมีพิษที่เกิดขึ้นจากโรงงานเหล่านี้มีการกำจัดที่ไหนและกำจัดกันอย่างไรบ้าง แต่ตัวอย่างหนึ่งที่เกิด

ขึ้นแล้วก็คือ ได้มีข่าวฮือฮาเกี่ยวกับการลักลอบเผาขยะมีพิษของโรงงานอุตสาหกรรมบางแห่งที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้งเมื่อปี พ.ศ. 2536 โดยพบว่ามีการนำเศษแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ไปเผาที่บริเวณบ้านหุเตย ตำบลบ้านไร่ อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี ก่อให้เกิดควันดำโขมงและเมื่อหายใจเข้าไปจะก่อให้เกิดอาการอาเจียนอย่างรุนแรง จากการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้ทราบว่า ชยะวงจรกิจอิเล็กทรอนิกส์นี้เป็นของบริษัทแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ได้มีการขายขยะนี้ให้กับนายหน้า จากนั้นนายหน้าจะรับขยะอิเล็กทรอนิกส์จากโรงงานมาจ้างชาวบ้านผู้ยากจนและต้องการศึกษาเป็นผู้เผา โดยลักลอบในป่าลึกที่ไกลจากผู้คนเพื่อปิดบังกลิ่นและควันพิษที่เกิดขึ้น ต่อมาสาธารณสุขจังหวัดอุทัยธานี ได้นำชาวบ้านที่รับจ้างเผาขยะไปตรวจสุขภาพพบว่าในเลือดมีโลหะหนัก เช่น ทองแดง และสังกะสีในปริมาณที่สูงกว่าปกติ หลายรายเป็นโรคผิวหนังผุพังและมีโอกาสเป็นมะเร็งที่ปอด เนื่องจากได้รับแอสเบสตอส (ใยหิน) เข้าไปเป็นจำนวนมาก

จากกรณีสืบสวนของเจ้าหน้าที่สามารถจับกุมนายหน้าที่รับซื้อขยะอิเล็กทรอนิกส์และมาจ้างชาวบ้านเผาได้จำนวน 2 คน เมื่อส่งฟ้องศาล ผู้ต้องหาทั้งสองถูกพิพากษาว่ามีความผิดตามข้อหากระทำผิดพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 14 ฐานแผ้วถางเผาป่าทำให้เสื่อมเสียสภาพป่าสงวนแห่งชาติ ระวังจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 5 ปี และปรับตั้งแต่ 5,000-50,000 บาท ซึ่งศาลได้พิพากษาให้ถูกปรับในอัตราสูงสุด (คนละ 50,000 บาท) ส่วนโทษจำคุกให้รอการลงอาญาไว้

ขณะเดียวกันกรมโรงงานอุตสาหกรรมได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบพบว่ามีการเผาเศษแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์เพื่อลอกทองแดงออกไปจำหน่ายในบริเวณหุบเขาเขตป่าสงวนแห่งชาติ อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี นี้จริง โดยในพื้นที่ที่มีการเผามีการวางวงจรอิเล็กทรอนิกส์กระจัดกระจายและมีกลิ่นเหม็น และจากการตรวจสอบเอกสารที่ติดอยู่กับชิ้นงานและสัญลักษณ์บน

แผ่นวงจรเป็นเครื่องหมายเคซีอี (K.C.E.) ซึ่งทางอุตสาหกรรมจังหวัดอุทัยธานีตรวจสอบแล้วว่าเป็นของบริษัท เคซีอี อิเล็กทรอนิกส์ จำกัด เลขที่ 101 หมู่ 4 นิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ซึ่งขณะนี้ยังไม่ได้ทราบข้อมูลต่อไปว่ากรมโรงงานอุตสาหกรรมได้ดำเนินการกับบริษัทนี้ไปแล้วหรือไม่

อย่างไรก็ตามเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในกรณีเช่นนี้อีก กรมโรงงานอุตสาหกรรมได้มีหนังสือสั่งการให้โรงงานผู้ผลิตแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ได้แจ้งปริมาณขยะมีพิษที่จะต้องกำจัดทำลาย และแจ้งวิธีการกำจัดทำลายให้ทราบในทุก ๆ เดือน รวมทั้งห้ามโรงงานขนย้ายหรืออนุญาตให้ขนย้ายขยะวงจรอิเล็กทรอนิกส์ออกไปจากบริเวณโรงงานโดยมิได้รับอนุญาตจากกรมโรงงานอุตสาหกรรมโดยเด็ดขาดรวมทั้งได้กำหนดมาตรการอื่น ๆ อีกหลายประการที่คิดว่าจะแก้ปัญหาการลักลอบทิ้งขยะวงจรอิเล็กทรอนิกส์เหล่านี้ได้

นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งของความไม่รับผิดชอบของโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ยิ่งในขณะนี้รัฐบาลมีนโยบายการพัฒนาประเทศสู่อุตสาหกรรม จึงมีโรงงานอุตสาหกรรมใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมายโดยเฉพาะแถบจังหวัดในเขตภาคตะวันออก จนทำให้พื้นที่เหล่านี้ได้

ใช้เป็นแหล่งทิ้งขยะมีพิษเช่นกัน ดังเช่นเมื่อต้น ปี พ.ศ. 2538 มีการนำขยะมีพิษพวกวงจรรีเลย์ทรานซิสเตอร์ไปทิ้งในที่ดินเอกชนรายหนึ่งและมีการเผาขยะดังกล่าว ทำให้เกิดกลิ่นและควันพิษที่เป็นอันตรายต่อประชาชนที่อยู่ใกล้เคียง แต่ไม่สามารถจับได้ว่าเป็นการกระทำของโรงงานอุตสาหกรรมใด นอกจากนี้พื้นที่หลายแห่งของจังหวัดชลบุรีก็มีกองขยะมีพิษพวกอิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ อยู่บ้างแล้วและนับวันจะมากขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งนี้เพราะในเขตพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกยังไม่มีการสร้างโรงงานกำจัดขยะมีพิษนั่นเอง การที่ยังมีการนำขยะอิเล็กทรอนิกส์มาทิ้งอีกนี้แสดงให้เห็นว่ามาตรการของกรมโรงงานอุตสาหกรรมใช้ไม่ได้ผลเท่าที่ควร

การที่ได้ยกตัวอย่างการทิ้งขยะมีพิษแบบไม่รับผิดชอบของผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมดังกล่าวแล้ว คงจะไม่ใช้มีเฉพาะสองกรณีนี้เท่านั้น เชื่อแน่ว่าคงจะมีโรงงานอุตสาหกรรมอีกจำนวนไม่น้อยที่มีพฤติกรรมที่ขาดความรับผิดชอบต่อส่วนรวมดังกล่าวแล้ว ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของเรารู้ออกทุกคนที่จะได้ร่วมกันดูแลให้โรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ ได้กระทำเช่นนี้อีก ถ้าหากผู้ใดพบเห็นขอให้แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจหรืออุตสาหกรรมจังหวัดได้ดำเนินการต่อไปด้วย สำหรับในส่วนของบริษัทที่มีหน้าที่เชิญชวนประเทศต่างๆ มาร่วมลงทุนในอุตสาหกรรมในประเทศนั้นก็ควรจะได้มีการคัดเลือกประเภทของอุตสาหกรรมไว้บ้างหรือออกกฎหมายควบคุมดูแลโรงงานอุตสาหกรรมให้รัดกุมด้วย ถ้าหากทุกฝ่ายช่วยกันแล้วจะทำให้อันตรายที่เกิดจากอุตสาหกรรมลดน้อยลงไปได้มากที่สุดทีเดียว

ในปัจจุบันประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายนอกจากจะได้รับขยะมีพิษจากโรงงานอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในประเทศของตนเองแล้ว ยังได้รับขยะมีพิษจากประเทศพัฒนาทั้งหลายอยู่เสมอ และไม่มีทีท่าว่าจะหยุดเรื่องนี้ได้ เพราะประเทศพัฒนาที่ต้องการกำจัดขยะมีพิษให้พ้นประเทศตนเองอยู่แล้ว การกระทำดังกล่าวไม่มันจะเกิดขึ้นกับประเทศที่ได้ชื่อว่าเป็นประเทศพัฒนาแล้วแต่ในความเป็นจริงยังมีจิตใจต่ำทรามอยู่มากทีเดียว ด้วยเหตุนี้ผู้นำของประเทศพัฒนาบางประเทศจึงรู้สึกละอายใจ

จนต้องมีการออกกฎหมายเพื่อห้ามมิให้มีการนำขยะมีพิษดังกล่าวไปทิ้งในประเทศต่างๆ เช่น ประธานาธิบดีบิล คลินตันแห่งสหรัฐอเมริกาได้เสนอกฎหมายห้ามการส่งสารพิษจากอุตสาหกรรมไปยังประเทศด้อยพัฒนาหรือกำลังพัฒนาทั้งหลายเพราะในแต่ละปีมีการประเมินว่าสหรัฐอเมริกาได้ส่งออกสารพิษไปสู่ประเทศต่างๆ เกือบ 3,000,000 ตัน โดยสารพิษนี้จะถูกส่งออกไปในรูปแอมแพ่งของวัสดุเพื่อการรีไซเคิลนั่นเอง ขณะนี้กฎหมายดังกล่าวกำลังอยู่ในการพิจารณาของวุฒิสภา แต่เชื่อแน่ว่าจะได้รับความเห็นชอบจนประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ มิฉะนั้นสหรัฐอเมริกาจะถูกตราหน้าว่าเป็นประเทศที่ไร้ศีลธรรม

ในปัจจุบันประเทศอุตสาหกรรมทั้งหลายก็เอาเปรียบประเทศด้อยพัฒนาอยู่แล้ว เช่น การรับซื้อสินค้าราคาถูกไปแปรรูปส่งมาขายในราคาแพง หรือส่งสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีระดับสูงมาขายในราคาถูก เป็นต้น ประเทศด้อยพัฒนาก็สู้อดทนต่อภาวะเอาเปรียบนี้มากพออยู่แล้ว แต่การที่ประเทศอุตสาหกรรมต่างๆ ยังนำสารพิษมาสู่ประเทศด้อยพัฒนาอีกโดยอาศัยช่องว่างของกฎหมาย หรือความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของประเทศเหล่านี้ แสดงให้เห็นถึงความเห็นแก่ตัวของประเทศอุตสาหกรรม เนื่องจากขาดคุณลักษณะในด้านจริยธรรมของมนุษย์ ขาดความรับผิดชอบต่อสังคมของมนุษยชาติ ดังนั้นถึงเวลาแล้วที่ประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลายจะต้องร่วมกัน ออกมาใช้สิทธิ์เรียกร้องให้นานาชาติได้ช่วยกันประณามประเทศอุตสาหกรรมเหล่านี้และร่วมกันเรียกร้องให้ทั่วโลกใช้มาตรการเข้มงวดเพื่อควบคุมการทิ้งสารพิษอีกด้วย สุดท้ายนี้ต้องขอขอบคุณกลุ่มกรีนพีซที่ได้ช่วยดูแลมิให้ประเทศต่างๆ ได้มีการกระทำในลักษณะที่ทำลายสิ่งแวดล้อมของโลกอีกต่อไป เราหวังว่าประเทศอุตสาหกรรมทั้งหลายจะได้ใช้ดุลยพินิจในด้านมนุษยธรรม และจริยธรรมที่ดี เพื่อจะไม่กระทำการนำสารพิษมาให้กับประเทศด้อยพัฒนาอีกต่อไป โดยประเทศอุตสาหกรรมทั้งหลายต้องไม่ลืมว่า ถ้าหากประเทศด้อยพัฒนาอยู่ไม่ได้ ประเทศอุตสาหกรรมทั้งหลายก็อยู่ไม่ได้เช่นกัน

หนังสืออ้างอิง

กรมโรงงานอุตสาหกรรม **เรื่องข้อมูลการเผาขยะสารพิษที่จังหวัดอุทัยธานีและมาตรการแก้ไขปัญหามลพิษ**

กรมโรงงานอุตสาหกรรม วันที่ 2 พฤศจิกายน 2537

เคลวินีส 29 กรกฎาคม 2533

ทวีศักดิ์ บุตรตัน กากสารพิษ **มติชนสุดสัปดาห์** 14 (105) : 25 กุมภาพันธ์ 2537

มติชน 3 กุมภาพันธ์ 2537

มติชน 14 มีนาคม 2537

มติชน 17 มีนาคม 2537

มนสิกุล โอวาทเภสัชย์ ทำเรือฯ เตรียมสร้างโกดังเก็บสินค้าสารเคมี "วิวายแล้วล่อมคอก" บนความกังวล
ของชาวลองเตย **เนชั่นสุดสัปดาห์** 3 (146) : 24-30 มีนาคม 2538

สยามโพสต์ 10 มีนาคม 2537

